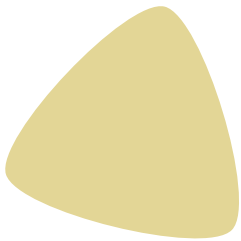

El Bon Pastor

Revista per a preveres

Núm. **77**
Maig de 2016
Any VII

Equip promotor: Agustí Borrell, Norbert Miracle,
Xavier Morlans, Joan Planellas, Armand Puig.

Correcció lingüística: Joaquim Claver.

Disseny original: Albert Fortuny.

Dipòsit Legal T- 1085 - 2014
revistaelbonpastor@gmail.com
www.elbonpastor.cat

Si voleu col·laborar econòmicament en el sosteniment i difusió de
la revista podeu fer els vostres donatius a
La Caixa 2100-0272-33-0101212882

Moltes gràcies

Pòrtic..... 4

ARMAND PUIG I TÀRRECH

Un sol cor i una sola ànima..... 7

Jornada del Clergat Català a Vic

FRANCESC XAVIER BISBAL TALLÓ

Presents com el llevat..... 9

Divina Litúrgia i Chirotonia Episcopal

NORBERT MIRACLE I FIGUEROLA

Anunciar la Paraula..... 12

El do del ministeri apostòlic (I)

JAUME FONTBONA

Deixebles de l'Evangeli..... 14

La caritat amb els pobres com a expressió de la misericòrdia segons els Pares de l'Església del segle IV

ALBERT VICIANO VIVES

Al servei de l'altar..... 17

Preparar i preparar-se bé per a l'Eucaristia

JOSEP TEIXIDÓ CUENCA

Rentar els peus..... 19

Equip parroquial d'evangelització

JOAN CASALS

Un bisbe ens parla..... 21

Homilia Jornada Clergat de Catalunya a Vic

CARDENAL BENIAMINO STELLA

El Papa Francesc ha fet pública l'Exhortació apostòlica postsinodal *Amoris Laetitia* (l'alegria de l'amor), la traducció catalana de la qual ja ha sortit a Ed. Claret (Documents del Magisteri 64) i de la qual en sortirà una altra a *Documents d'Església*. Es tracta d'un document massís (nou capítols i 325 apartats), que recull les aportacions dels dos Sínodes sobre la família (l'extraordinari de 2014, representat per 51 citacions, i l'ordinari de 2015, citat 76 vegades). La llargada i la completeness del document manifesten una clara aposta del Papa per la sinodalitat i alhora pel servei magisterial del bisbe de Roma: una Església concebuda en termes de comunió, cohesionada al voltant d'aquell que és garant de la seva unitat en nom del Crist Senyor. Tenim al davant un text madurat en hores i hores de debat i intercanvi en l'aula sinodal, amb un treball previ inserit en les relacions sinodals, fruit, també, d'aportacions arribades del món sencer, amb alguns interessants elements adjacents (per exemple, les catequesis papals sobre la família o l'exegesi de Primera Corintis 13), amb aportacions del magisteri pontifici precedent (en el qual ocupa un lloc preeminent l'exhortació "Familiaris Consortio" de sant Joan Pau II), i tot plegat amanit i enriquit amb la percepció genuïna i l'estil literari propis del Papa, que travessen tot el document. Es tracta, doncs, d'una perla de la pastoral familiar, destinada a ser punt de referència fonamental en els temps a venir.

El Papa escriu un document en el qual dues posicions no s'hi sentiran identificades: els qui diuen que el document ho canvia tot i que proposaria una moral quasi relativista, i els qui afirmen que no ha canviat res i que el Papa s'hauria limitat a repetir mecànicament la doctrina de sempre. El document no justifica cap d'aquestes dues posicions. Queda clar, però, que es tracta de magisteri ordinari, aquell que demana una adhesió de la consciència i del cor a qualsevol fill de l'Església catòlica. Escampar dubtes sobre la naturalesa magisterial del document està fora de lloc i fins i tot malèvol. Cal, doncs, interpretar-lo seguint el punt fi i matisat per on es mou, i rebre'l com allò que és: un esforç reeixit per a trobar una resposta a les moltes qüestions plantejades en relació al matrimoni i la família. Aquesta resposta, però, no és d'ordre jurídic-canònic sinó d'ordre pastoral. Per això es pot afirmar que el Papa no ha canviat la doctrina de l'Església però sí que queda invalidada, per insuficient, una aplicació d'aquesta que es limités als principis doctrinals llegits mecànicament, i no entrés en la vida concreta i real de les persones, allí on es toca de prop el dolor i el sofriment, allí on cal dur a terme un discerniment real fet amb misericòrdia i assumit per una consciència recta.

La petita Introducció (apartats 1-7) ofereix algunes claus d'interpretació que afecten tot el document. En primer lloc, s'affirma la unitat de doctrina i de praxi, però també es diu que

cal interpretar-ne alguns dels seus aspectes, tant doctrinals com pràctics, a la llum de l'Esperit (se cita Joan 16,13). En segon lloc, es proposen els valors vinculats amb un amor robust i expansiu, tal com el proposa l'Evangeli, i es diu que cal suscitar alhora signes de misericòrdia allí on la vida matrimonial és imperfecta o està ferida per la manca de pau i de joia. En tercer lloc, es considera la vida familiar com una oportunitat i no com un problema: tot el document respira un aire contagiós d'enaltiment de l'amor, sobretot en els esplèndids capítols 4 i 5, anomenats "centrals" (6). A aquestes tres claus d'interpretació cal afegir-hi una sensibilitat transversal que poua de ple en el catolicisme conciliar, tal com ha estat proposat pels papes que van ser presents al Concili (el beat Pau VI, sant Joan Pau II, Benet XVI). D'una banda, cal considerar el diàleg com a eina d'una vida familiar autèntica i com a mètode imprescindible quan aquesta vida és imperfecta i s'imposa avançar mitjançant un discerniment adequat. D'altra banda, cal tenir en compte la consciència com a àmbit, no d'afirmació autosuficient, sinó com a realitat oberta a l'acció de la gràcia de Déu i a l'acompanyament espiritual. Aquest acompanyament s'insereix i ajuda a inserir-se en la comunitat cristiana i a caminar progressivament vers el projecte de Déu: un amor oblatiu, lliure i perseverant.

La família no és un os fora de lloc en l'entramat social actual. Ben al contrari, és la realitat més valorada en les enquestes d'opinió. La família és l'espai on l'amor s'aprèn mitjançant el despreniment i on es desenvolupa gràcies a l'ajuda mútua. L'amor del pare i la mare, però també l'amor de germans i germanes, l'afecte especial d'avis i àvies, forgen el cor de les persones. Per això tot infant té dret a néixer i créixer d'un home i una dona que viuen en matrimoni i comuniquen l'amor que es professen.

Tanmateix, la vida és plena d'imperficcions i de situacions imperfectes, de fragilitats i de moments de debilitat. La misericòrdia és el remei necessari, el bàlsam que tot ho cura. En aquest Any Sant el "vés, i tu fes igual" de Lluc 10,37 és una invitació a mobilitzar les energies d'amor que tots portem a dintre. Val a dir que la paràbola del bon samarità (Lluc 10,25-37) és un dels fonaments teològics i espirituals del c. 8 de la "Amoris Laetitia". Aquest capítol és un exemple de magisteri sòlid i creatiu, i la seva aplicació constitueix un repte per a tota l'Església. De fet, conté una visió que va més enllà d'un catolicisme individualista que tot ho confiaria a la norma, i promou l'entrada d'un discurs moral que s'emmarca en la comunitat que integra i en la consciència que discerneix rectament.

El punt de partença del c. 8 és el canvi que es produeix en relació als qui conviuen en una segona unió, després que la primera ha fracassat. El Papa qualifica aquesta convivència no com a "situació irregular" (segons la teologia clàssica, la que comporta viure en pecat mortal) sinó com a "situació imperfecta" (els qui la viuen no es veuen privats, malgrat tot, de la gràcia santificant, dels auxilis divins) (n. 301). L'Església no és, doncs, un castell de purs i irreprotxables sinó un hospital de campanya dels qui viuen un "amor ferit i esgarriat" (n. 291).

Per tant, hi ha formes incompletes i parcials que no realitzen l'ideal del matrimoni cristià però que hi tendeixen o hi poden tendir. Es el cas dels qui conviuen sense casar-se (podent-se casar) o dels qui conviuen en una segona unió, quan mantenen un projecte vital consolidat, amb (nous) fills, fidelment viscut segons l'Evangelí de Jesús. A aquests, cal aplicar-los la llei de la gradualitat –que no és gradualitat de la llei, és a dir, pur relativisme–, seguint “Familiaris Consortio” 90 (citada en el n: 295). Com remarca Sant Tomàs d'Aquino, una persona por tenir totes les virtuts i alhora dificultats en els seus actes (n. 301). Per això hi ha circumstàncies atenuants que poden disminuir, o fins i tot suprimir, la responsabilitat moral d'una determinada acció (n. 305).

L'Església proposa, doncs, la grandesa del matrimoni cristià i alhora, com a mare de misericòrdia, no renuncia al bé possible, també quan és present en situacions imperfectes (n. 308). Cal fer-se càrrec de les circumstàncies que concorren en cada cas i garantir un discerniment seriós, per part de persones responsables i amb experiència espiritual provada (siguin preveres o siguin laics) que garanteixin l'acompanyament de l'Església i el respecte a la consciència de cada persona. En aquest marc, i a la llum del que s'ha dit fins aquí, sobretot a partir del n. 301, cal llegir el que es diu en la nota 351 (que es troba en el n. 305; vegeu també nota 336): “En certs casos (d'una situació objectiva de pecat que no sigui subjectivament culpable o que no ho sigui d'una manera plena) l'ajuda (proporcionada per l'Església) podrien ser els sagraments”. Aquí el Papa esmenta els sagraments de la penitència i de l'Eucaristia, “(que) no és un premi per als perfectes sinó un remei generós i un nodriment per als dèbils”.

La recepció de la “Amoris Laetitia” demana una interpretació segons l'esperit amb què fou escrita, per tal que els pastors contribueixin a aplicar-la i tot el poble de Déu es beneficiï del seu mestratge i de la misericòrdia que desprèn. Per això, els professors de l'Ateneu Sant Pacià es proposen d'oferir, pròximament, una reflexió teològica i pastoral d'aquest important document.

ARMAND PUIG I TÀRRECH

Rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià

Jornada del Clergat Català a Vic

P«Parlaré molt bé de l'entrega del clergat català al Sant Pare» va afirmar el cardenal Beniamino Stella a l'acabar la magna missa concelebrada a la Catedral de Vic, el passat dilluns 11 d'abril.

Vic va ser l'escenari de trobada interdiocesana de preveres de tot Catalunya d'aquest Any de la Misericòrdia, amb motiu del centenari de la mort del bisbe Torras i Bages. Tot el clergat català estava convocat a la jornada pels bisbes catalans i hi van participat uns 450 sacerdots, encapçalats per l'Episcopat de Catalunya en ple i presidits pel cardenal Beniamino Stella, prefecte de la Sagrada Congregació per al Clergat i vingut expressament de Roma per a l'ocasió. Més concretament assistiren a la jornada, l'arquebisbe de Tarragona i president de la CET, Jaume Pujol; el bisbe de Vic, Romà Casanova; l'arquebisbe de Barcelona i vicepresident de la CET, Joan-Josep Omella; l'arquebisbe d'Urgell i secretari de la CET, Joan-Enric Vives; el bisbe de Girona, Francesc Pardo; el bisbe de Lleida, Salvador Giménez; el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés; el bisbe de Solsona, Xavier Novell; el bisbe de Terrassa, Josep Àngel Saiz; el bisbe de Tortosa, Enric Benavent; l'arquebisbe emèrit de Barcelona, cardenal Lluís Martínez Sistach, els bisbes auxiliars de Barcelona i Terrassa, Sebastià Taltavull i Salvador Cristau; i els bisbes emèrits de Girona, Jaume Camprodon i Carles Soler Perdigó i el bisbe emèrit de Solsona, Jaume Traserra; l'abat de Poblet, Octavi Vilà i el prior de Montserrat, Ignasi M. Fossas

Torras i Bages: admirable punt de referència

La jornada va començar al matí a l'Atlàntida. L'Arquebisbe de Tarragona i primat, Mons. Jaume Pujol, va definir a Torras i Bages com un «admirable punt de referència, que forma part del patrimoni català de santedat» i va afegir que «la seva saviesa pastoral il·lumina els reptes d'avui».

Després d'un vídeo biogràfic sobre la figura del qui fou bisbe de Vic, el cardenal Stella féu una conferència dedicada als sacerdots, insistint en els ensenyaments del Papa Francesc referents a la predicació, confessió i la fraternitat. Stella va reivindicar la pràctica activa de la misericòrdia: «a vegades, en la predicació, la misericòrdia es dona per suposada. Però potser cal explicar-la més», i incorporant-la a la quotidianitat i aprofità per fer una reflexió sobre la importància de la misericòrdia i va recordar als sacerdots presents a la sala que cal «tornar» a l'amor primer recordant per a què han estat cridats a servir Déu. Segons el cardenal, ha arribat l'hora d'anunciar l'Evangeli «d'una nova manera», utilitzant la misericòrdia. De fet, per Stella, «cada contacte amb el poble és una oportunitat per poder ser misericordiosos». El cardenal també va criticar el consumis-

me en què viu la societat actual, també els sacerdots, féu una crida a la fraternitat episcopal i, per últim, va demanar un esforç als clergues per mantenir el seu compromís amb la confessió dels feligresos: «cada vegada més hi ha fidels que es volen confessar i no poden (...). Que no faltin un parell d'hores durant el cap de setmana perquè aquells que ho vulguin es puguin reconciliar amb Déu».

Torras i Bages: exemple de genuïna romanitat

Al migdia va tenir lloc la gran concelebració de l'Eucaristia a la Catedral de Sant Pere de Vic. En la salutació inicial, Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, va posar a Torras i Bages com un «exemple de la genuïna romanitat, comunió amb el Papa, que sempre ha expressat l'Església a Catalunya». Mons. Casanova va destacar la «consistència» del Dr. Torras, «un home d'una sola peça, per viure i proclamar la veritat i la caritat». I dirigint-se als presents, el bisbe de Vic va destacar que «amb la presència de l'Episcopat de Catalunya avui fem un reconeixement heroic del seu servei a l'Església; un pastor que va posar al centre la persona, amb una gran generositat als pobres i amb una capacitat de diàleg amb la cultura del seu temps». Per últim, Mons. Casanova que va definir Torras i Bages com una «anella fulgurant» va afirmar que la seva fama de santedat continua viva i ha expressat l'anhel que apareguin els signes perquè pugui ser canonitzat.

Per la seva banda, el cardenal Stella va fer referència a la persecució que sofreixen els cristians d'arreu del món i va fer un examen de consciència als sacerdots pel que fa a les temptacions del poder, de la vanitat, l'amor al diner, la rutina buida i funcional i la mundanitat.

Amb el cant del Virolai es posava fi a l'acte litúrgic, culminant la jornada amb un multitudinari dinar al recinte firal «El Sucre».

FRANCESC XAVIER BISBAL TALLÓ

Prevere del bisbat de Vic

Delegat diocesà de Mitjans de Comunicació Social

Divina litúrgia i Chirotonia episcopal

El divendres 15 d'abril el P. Manuel Nin i Güell, osb, va rebre l'ordenació episcopal a la basílica papal de Sant Pau Extramurs, durant la divina litúrgia que concelebraren els ordenands Mons. Dimitrios Salachas, el seu predecessor a l'exarcat apostòlic, Mons. Sebastia Rossolatos, arquebisbe llatí d'Atenes, i Mons. Donato Oliverio, eparca de Lungro dels italoalbanesos d'Itàlia Continental. Van concelebrar també el cardenal Leonardo Sandri, prefecte de la Congregació per a les Esglésies Orientals, el cardenal Lluís Martínez Sistach, l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, l'arquebisbe secretari de la Congregació per a les Esglésies Orientals, Mons. Cyril Vasil', l'arquebisbe Mons. Joan-Enric Vives, d'Urgell, l'abat primat benedictí Notker Wolf i l'abat de Montserrat Josep Maria Soler, entre molts d'altres bisbes i abats orientals i llatins.

Vaig tenir el goig de poder participar en aquesta preciosa celebració amb altres preveres vinguts de Catalunya així com també amb un bon grup de monjos del monestir de Montserrat. Era el primer cop que assistia a una Divina Litúrgia i confesso que vaig restar admirat i emocionat en molts moments. En primer lloc per l'expressió musical. Tota la celebració va estar embolcallada del cant monòdic que entonen els cantors, el cor i el celebrant i que manté la pregària constant durant tota la celebració. És la música de la Mediterrània, que des de les Balears fins al Líban durant segles ha teixit unes similars melodies a lloança del Senyor.

Després de la processó d'entrada, es cantaren tres antífoes, mentre el celebrant recitava en veu baixa les pregàries de cada una d'elles i s'acabava aquest moment amb la processó amb l'Evangeli, que durant tota la celebració tingué un especial protagonisme. L'evangelista no va «desaparèixer» en acabar la litúrgia de la Paraula i continuà present sobre l'altar.

Un clergue va presentar el P. Manel Nin, que anava acompanyat de l'Abat Josep Maria Soler i un altre prevere oriental, i va llegir el mandat apostòlic, al seu consagrant principal. L'ordenand es va col·locar davant d'una catifa rodona, en la qual hi havia representada una àguila amb les seves ales desplegadas que s'alçava per sobre d'una ciutat.

L'àguila simbolitza l'ordenand que, com a Bisbe, s'eleva amb la seva excelsa doctrina evangèlica per sobre de la ciutat que serà la seva seu i la defensarà dels enemics, així com l'àguila defensa el seu niu.

En aquest moment, el P. Nin va ser interrogat pel bisbe Dimitrios: «Què has vingut a demanar-nos?». Va respondre «La *Chirotonia* de la Gràcia Episcopal, volguda per a mi de part del Sant Pare Francesc, Papa de Roma»

En aquell moment el bisbe Dimitrios li preguntà per la seva fe, a la qual cosa el P. Nin respongué recitant el Símbol de la Fe. El segon bisbe consagrant li demanà que exposés de manera més àmplia què professava sobre les propietats de les tres Persones de la Divina Trinitat. El tercer dels bisbes consagrants li demanà que expliqués de manera clara els motius de l'Encarnació del Fill de Déu i quines són les seves natures. A ambdues preguntes el P. Nin va respondre amb una preciosa síntesi de la teologia trinitària i cristològica assenyalant la veritable fe ortodoxa enfront de les antigues heretgies.

A la fi, el tercer bisbe consagrant respongué «La gràcia de l'Esperit Sant, per mitjà de la meua humilitat, et promogui a tu, Manuel, sacerdot estimadíssim de Déu, Bisbe de Carcàbia», i s'entonaren diversos troparis.

El candidat donà tres voltes entorn del Sant Altar, situat sobre el sepulcre de l'apòstol dels gentils, besant-ne cada cantonada, per acabar agenollant-se enfront de l'altar, amb ambdues mans sobre ell i amb el front repenjat sobre les mans per rebre la Gràcia Divina. Aquest gest litúrgic es realitzà mentre el cor entonava l'himne dels Sants Màrtirs.

El Bisbe consagrant agafà el llibre dels Sants Evangelis, l'obrí, i el col·locà sobre el cap i les espatlles de l'ordenand, mentre els altres dos bisbes sostenien l'Evangelí amb les seves mans. La resta de bisbes concelebrants s'aproparen i posaren la seva mà sobre l'espatlla del bisbe més proper a ells de manera que formaren una «cadena», una preciosa imatge que em recordà alhora la comunió de totes les Esglésies i la successió apostòlica.

El Bisbe Dimitrios resà en veu alta: «La gràcia divina que sempre sana les febleses humanes i supleix allò que manca, promou Manuel, Arximandrita estimat de Déu i Escollit, com a Bisbe a la ciutat de Carcàbia, protegida per Déu. Preguem per ell a fi que davalli sobre ell la gràcia de l'Esperit Sant». I tots els assistents cantàrem tres vegades: «Kyrie, eleison».

El Bisbe Dimitrios beneí l'ordenand i posant-li la mà dreta sobre el cap, li feu tres cops el senyal de la creu i pronuncià la pregària central.

Acabada aquesta oració, i col·locat l'Evangelari al centre de l'altar es lliuraren al nou Bisbe les vestidures i les insígnies episcopals: el *Sàkkos* (la dalmàtica episcopal), l'*omoforion* (la gran estola), l'*enkolpion* (la creu), la *panagüia* (medalla de la Mare de Déu) i la mitra.

Mentre els bisbes el revestiren, i a mesura que li oferien els ornaments, proclamaven: *Axios* (*és digne*) i el poble repetia amb força la mateixa aclamació. El darrer dels elements que li entregaren va ser el bàcul (que en italià té un nom ben suggerent, "*pastorale*"): «Rep el bàcul per pasturar el ramat de Crist a tu confiat; per als fidels que et són dòcils que sigui recolzament i empara; per als desobedients i els rebels, en canvi, fes-lo servir com a bastó de correcció i punició»

Els bisbes abraçaren el consagrat i va prosseguir la celebració de la Divina Litúrgia presidida pel nou bisbe Manuel Nin.

Després de la proclamació de les lectures, el bisbe Dimitrios pronuncià l'homilia, enèrgica, joiosa, i alhora paternal. Entre altres coses, va recordar al nou bisbe els trets específics que li esperen en la seva missió a Grècia.

En primer lloc, li recordà que és enviat a una Església paulina: «El missatge de Pau sobre el Crist ressuscitat, serà inevitablement objecte quotidià de meditació i motiu d'inspiració per a la teva predicació i l'activitat pastoral enmig dels teus fidels». En segon lloc remarcà la personalitat de l'ordenat, un monjo benedictí: «No vens a Grècia com un estrany, sinó com un familiar i a més com un profund coneixedor de la cultura i la tradició patristica, litúrgica i espiritual bizantina i siríaca, coneixedor de la cultura grega, clàssica i cristiana». Finalment, li exposà quina és l'Església que trobarà: «Has estat constituït Bisbe a Grècia, on l'Església Catòlica és una comunitat en minoria, formada majoritàriament per catòlics emigrats i refugiats. La situació de l'emigració és en aquest moment verament dramàtica. (...) Tu, nou Exarca Apostòlic, seràs el pastor d'un petit ramat d'emigrats i refugiats, d'ahir i d'avui. Aquells d'ahir varen arribar fa quasi cent anys, després dels dramàtics esdeveniments a Esmirna l'any 1922 (...) i els d'avui, provinents de l'Est d'Europa, especialment d'Ucraïna i dels Balcans, i del Mig Orient, com ara els caldeus de l'Iraq i de Síria».

Al final de la cerimònia d'ordenació, el nou exarca apostòlic va dirigir una al·locució als assistents, i va agrair especialment la presència dels germans orientals i dels bisbes catalans. Es va referir als seus orígens tarragonins i vendrellencs, i a la vinculació de Sant Pau amb l'arxidiòcesi de Tarragona, i finalment es va posar sota la protecció de la Mare de Déu de Montserrat: «Sento i veig el rostre somrient, la protecció i la intercessió de la Santíssima Mare de Déu i sempre verge Maria, la Moreneta; estic segur que aquesta mirada continuarà guardant-me i protegint-me també a Atenes. Va ser a Montserrat, ja des dels primers anys, on vaig conèixer i estimar l'Orient cristià, en l'estudi de les llengües antigues, en la lectura dels Pares».

A la fi, enmig de la bellesa de la Basílica de Sant Pau, convençut que el Senyor vetlla constantment per la seva Església, em venia al pensament la frase de Sant Fructuós de Tarragona abans del martiri que tants cops hem escoltat en les seves Actes Martirials: «em cal pregar per l'Església catòlica, estesa d'orient a occident».

NORBERT MIRACLE I FIGUEROLA

Prevere de l'arquebisbat de Tarragona

Rector del Seminari Major Interdiocesà

El do del ministeri apostòlic (I)

La Carta als d'Efes comença recordant-nos la riquesa de Déu rebuda (cf. Ef 1,7-8) en Jesucrist, el qual és el nostre Cap, perquè nosaltres siguem el seu Cos. En efecte, «Déu ho ha posat tot sota els seus peus, i a ell, cap de tot, l'ha fet cap de l'Església, que és el seu cos, la plenitud d'aquell qui omple totes les coses» (Ef 1,22-23). I al servei d'aquesta riquesa de Déu, que ve a refer la humanitat trencada pel pecat, ha posat el do del ministeri apostòlic.

Si una cosa apareix clara de l'estudi dels diferents textos del Nou Testament és que el ministeri apostòlic és do de Déu (1Tm 4,14: χάρισματος; 2Tm 1,6: τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ), a fi que tot-hom (tots els pobles) aculli la seva salvació (Rm 1,5; 12,3; 15,15b-16). I és un do de Déu per a donar testimoni (διαμαρτύρομαι) de l'Evangeli (Ac 20,24), perquè la Paraula feta carn sigui menjar i beguda veritables (Jn 6,55), i perquè aquesta Paraula de Vida animi la vida de tota l'Església local i sigui llevat per a la transformació de la vida de tota la creació.

L'apòstol Pau recorda als cristians de l'Església de Roma (Rm 15,16), que el do rebut l'ha constituït en servidor públic o en servent del culte de Jesucrist (λειτουργὸν Χριστοῦ Ἰησοῦ) i en santificador o en agent sacerdotal (ἱεουργοῦντα) per mitjà de l'Evangeli ofert. En altres paraules, l'ha convertit en l'ofrena (ἡ προσφορὰ) santificada per l'Esperit Sant per a tots els pobles, duent a terme plenament el que antigament el culte prefigurava per a la fi dels temps, l'aplec de tots els pobles davant el Senyor d'Israel.

L'autor de l'escrit als d'Efes recorda que Moisès va donar la *Llei* com a do per excel·lència quan va baixar de les altures (Ef 4,7-8), ara Crist dóna *homes* (subratllant el caràcter personal del ministeri) per a l'edificació del seu Cos. En concret el text clau, Ef 4,11-13, diu així, tot i que no totes les traduccions ho tradueixin així:

¹¹ I és ell qui ha donat (ἔδωκεν) a uns de ser apòstols (τοὺς μὲν ἀποστόλους), a d'altres el de ser profetes (τοὺς δὲ προφήτας), a d'altres el de ser evangelitzadors (τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς), a d'altres el de ser pastors i mestres (τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους);

¹² a fi de preparar els sants (πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων)

en ordre a l'obra del ministeri (εἰς ἔργον διακονίας),

per a l'edificació del Cos de Crist (εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ),

¹³ fins que tots plegats arribem a la unitat en la fe (μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως)

i en el coneixement del Fill de Déu (καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ),

a l'home perfecte (εἰς ἄνδρα τέλειον),

a la talla pròpia de la plenitud del Crist (**εἰς** μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ).

El verset 11 enumera cinc serveis com a do rebut del Crist per a l'edificació de la comunitat com a Cos de Crist: *apòstols, profetes i evangelistes* (primera generació), *pastors i mestres* (segona generació). Al verset 7 se'ns ha dit: «Cada un de nosaltres ha rebut la gràcia (ἐδόθη ἡ χάρις) segons la mesura del do de Crist (τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ).»

El passiu teològic reforça la gratuïtat del Pare, tot relacionant-la amb el do radical del Crist que distribueix els seus dons (τῆς δωρεᾶς) formalment, com si es tractés d'un acte institucional. Aleshores apareix aquest esquema:

- Déu Pare ha donat (ἔδωκεν) Crist a l'Església com a Cap (Ef 1,22-23);
- Crist Cap ha donat (ἔδωκεν) a l'Església el ministeri (διακονία) d'edificar el seu Cos (Ef 4,11-12), perquè tots els sants formin part del Crist total (Ef 4,13).

Crist, com a Cap del Cos, és alhora principi, mesura i talla final del creixement del seu Cos. Per tant, segons l'autor de la Carta, la cristologia fonamenta l'eclesiologia (en la línia dels teòlegs ortodoxos Florovsky i Zizioulas). El regal de Crist són els cinc ministeris. Per això la gràcia rebuda és el do que Crist ha donat en i per al corresponent servei (ministeri), i aquest do fa que el receptor, que no pot disposar-ne, es converteixi també en do.

JAUME FONTBONA

Prevere de l'arquebisbat de Barcelona

Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

La caritat amb els pobres com a expressió de la misericòrdia segons els Pares de l'Església del segle IV

Els fonaments, teològics i pràctics, de l'activitat caritativa exercida pels cristians del tres primers segles van seguir sent els mateixos després del gir constantinià (any 313), però s'hagueren d'adaptar a les noves circumstàncies eclesials i socioeconòmiques. D'una banda, el ràpid creixement de moltes comunitats cristianes del segle IV i, d'altra banda, l'empobriment d'àmplies capes de la població a les ciutats i al camp arran de la fallida economia estatal i la insostenible pressió fiscal van situar la caritat cristiana davant de noves exigències que havien de compatibilitzar-se amb els manaments de l'Escriptura. Com que els bisbes, després del fracàs de la política econòmica dels emperadors, hagueren d'acomplir amb freqüència el paper fins aleshores exercit pels benefactors públics o privats, assumiren l'actitud de patrocinadors del bé comú i es plantejaren necessàriament la qüestió d'ajudar no només els germans de la fe, sinó tots els conciutadans.

L'últim emperador pagà de l'Imperi, Julià (361-363), anomenat «l'apòstata» pels cristians, es va adonar de la transcendència que tenien les accions caritatives de l'Església per a l'expansió del cristianisme i el consegüent detriment del paganisme. Julià va escriure als sacerdots pagans l'any 362 d'Antioquia estant, referint-se despectivament als «galileus» —així és com ell anomenava els cristians, tot recordant l'origen rural de la nova religió—, el següent:

«Es vergonyós que entre els jueus ni tan sols un pidoli i que els impius galileus alimentin a més dels seus també els nostres, mentre que els nostres es vegi que estan mancats de la nostra ajuda» (Julià, *Epistula* 84, 430d). «Ha succeït, em penso, que els pobres, menystinguts pels sacerdots, no n'han rebut cap atenció, i els impius galileus, comprenent-ho, s'han lliurat a aquesta filantropia i han reforçat la pitjor de les accions sota l'aparença de llurs pràctiques... Començant també els galileus per allò que ells anomenen *àgape*, hospitalitat i servei a taula, car entre ells l'acció és tan variada com el seu nom, han portat una gran multitud a l'ateisme» (Julià, *Epistula* 89b, 305b/d).

En continuïtat amb els segles precedents, els Pares de l'Església del segle IV també fonamenten l'exercici de la caritat en el misteri de l'encarnació del Fill de Déu. Així, sant Atanasi, comentant cristològicament el salm 40, exposa que és Crist mateix qui es presenta a si mateix en el *Salm* 40,2 com a «desvalgut»; Atanasi relaciona aquest verset del salm 40 amb 2Co 8, 9, en què l'apòstol Pau diu de Crist que «ell, sent ric, es va fer pobre per vosaltres, perquè us enriqueïreu amb la seva pobresa» (Atanasi, *Expositio in psalmum XL*, 2). Un comentari semblant trobem en Cesari d'Arle, el qual també ressalta l'exemplaritat moral que l'encarnació del Fill de Déu implica per a nosaltres:

«Per això, benvolguts germans, estimem i no menystinguem els pobres i estrangers, per tal que no ens menystingui aquell que, ‘sent ric, per nosaltres es va fer pobre’ (2Co 8,9). Considereu, germans, i atingueu amb diligència el fet que des del principi Déu no va voler menys-tenir cap pobre ... Ell va triar pastors d’ovelles, com foren els patriarques i el benaurat David, i també pecadors, com el benaurat Pere i els altres apòstols» (Cesari d’Arle, *Sermo* 132,4).

És a dir, com que Crist no ha menystingut la petitesa de l’existència humana, ha elegit entre els homes precisament els més humils.

L’exemple de Crist, que serveix els deixebles fins a donar la seva vida per ells, és dominant en els escrits joànics del Nou Testament i és sovint mostrat pels Pares del segle IV per a exhortar alhora la vivència caritativa i la imitació de Crist. Sant Basili adverteix als monjos que tot servei dins la comunitat, ja sigui la cura del ramat, ja sigui l’afany pels germans, ha de realitzar-se posant els ulls en el Senyor, que mai no va considerar indigna la pràctica de serveis materials (cf. Basili de Cesarea, *Constitutiones asceticae*, 23,2). Igualment, sant Joan Crisòstom (*In Iohannem Homilia* 60,6) i sant Agustí (*In Iohannis Evangelium Tractatus* 51,12) es van recolzar en l’exemple de Crist, que rentà els peus dels seus deixebles (Jn 13,1-20), per a exhortar a les obres de misericòrdia.

Quan Jesucrist mateix s’identifica amb els dolguts i abandonats, llavors s’arriba al nucli de la fonamentació de la *caritas* cristiana. En efecte, ni en el judaisme ni en la filosofia grecoromana de l’Antiguitat es troba cap formulació, segons la qual Déu mateix pateix necessitat en els seus pobres i parla d’ells com de si mateix. Així, l’afirmació que identifica Crist amb els pobres esdevé el constitutiu propi de la misericòrdia cristiana: «tot allò que fèieu a un d’aquests germans meus més petits, a mi m’ho fèieu» (Mt 25,40).

Si el misteri de l’encarnació del Fill de Déu és el principal fonament teològic de la caritat cristiana, també l’esperança escatològica en el Regne de Déu és una motivació per a actuar misericordiosament en aquest món:

«Déu serà el port on acabaran les vostres fatigues: veurem Déu i lloarem Déu. Llavors no se’ns dirà: Aixeca’t, treballa, vesteix els servents, vesteix-te tu mateixa, adorna’t de porpra, dóna l’aliment als servidors, cuida que no s’apagui el llum, sigues sol·lícita, aixeca’t de nit, obre la teva mà al pobre, agafa el fus i buida la filosa. Ja no existiran les obres imposades per la necessitat allí on no hi haurà cap necessitat. No hi haurà obres de misericòrdia perquè no hi haurà cap misèria. No compartiràs el teu pa amb el pobre allà on ningú és captaire. No allotjaràs el pelegrí on tots viuen en la seva pàtria. No visitaràs el malalt on tots estan sans per sempre. No vestiràs el nu on tots estan revestits d’eterna llum. No hauràs de sepul- tar els morts on tots viuran sense fi.» (Agustí, *Sermo* 37)

I és que els Pares de l’Església no van ometre tampoc l’obligació de consolar i animar els pobres recordant-los que les situacions penoses, viscudes amb esperit recte, ofereixen pos-

sibilitats de progrés espiritual. En aquestes consideracions encara perdura en els segles quart i següents el ressò de la mentalitat escatològica que havia estat predominant en el segle primer del cristianisme i que porta a centrar l'esperança només en els béns del cel.

ALBERT VICIANO VIVES

Prevere de l'arquebisbat de Tarragona

*Professor de la Facultat **Antoni Gaudí** d'Història de l'Església, Arqueologia i Arts Cristianes*

Preparar i preparar-se bé per a l'Eucaristia

La principal activitat de cada dia que tenim no solament els sacerdots sinó també tot cristià és la celebració de l'Eucaristia, en la qual som alimentats per la taula de la Paraula de Déu i per la taula del sagrament del Cos i la Sang del Senyor. És per aquest motiu que és quelcom importantíssim, perquè en ella celebrem el memorial del Senyor mort i ressuscitat, que el bisbe, prevere o diaca es prepari i es disposi amb totes les seves forces per tal que l'Eucaristia que es va a celebrar sigui viscuda talment com si fos la primera, l'última, l'única que celebréssim.

Per això és important fer una estona de pregària just abans de començar a celebrar l'Eucaristia; cal que preparem bé tot allò que cal per celebrar-la, no només els ornaments o els vasos sagrats, sinó també quins textos eucològics usarem, si ens hem preparat degudament l'homilia, etc. Tots aquests elements externs ens han de portar a viure interiorment l'Eucaristia com a aquella veritable acció de gràcies a Déu per aquest do tan gran que el Senyor Jesús ens ha deixat: la seva presència viva, sacramental. Per aquest motiu, cal que la sagristia sigui un lloc de preparació i de recolliment, a la vegada; i evitar que es converteixi en una sala de reunions o de tertúlia abans de començar la celebració litúrgica.

Un altre detall important és que el sacerdot visqui l'Eucaristia amb tota la unció, amb una gran actitud de fe i pregària, de tal manera que, amb les seves paraules, amb els seus gestos, transmeti a l'assemblea el caràcter sagrat que té la celebració de l'Eucaristia. Per això, les paraules han de ser pronunciades amb claredat, sense presses, amb el to adequat a cada text, ja que no és el mateix proclamar l'Evangeli que recitar la pregària eucarística, per exemple. I amb el gestos passa quelcom semblant: han de ser elegants, però evitant que siguin excessivament carregats; s'han de fer sense pressa, amb delicadesa, ja que el que estem celebrant és molt important. Per això, cal cuidar els gestos de les mans, la posició del cos, evitar gestos bruscs, etc.

Un altre aspecte a destacar és quin grau de solemnitat o no té la celebració eucarística que anem a celebrar: és cert que no té tanta solemnitat una missa ferial que una missa dominical, per exemple, però no per això la missa ferial, per posar un cas, l'hem de celebrar a corre-cuita, sense cants, sense homilia, com si fos un mer tràmit a fer cada dia, «perquè toca», sinó que li hem de donar també el grau de festa que es mereix, encara que sigui una fèria. Recordem que, tant si és una missa dominical o una missa ferial, estem celebrant el memorial del sacrifici de Crist a la creu.

En definitiva, una bona preparació exterior i interior per disposar-nos a celebrar l'Eucaristia, a presidir-la, en el cas dels sacerdots, ens ajudarà primer a nosaltres a viure-la amb més intensitat i per altra banda, ajudarem la comunitat a viure també amb intensitat la celebració del memorial del Senyor, mort i ressuscitat.

JOSEP TEIXIDÓ CUENCA

*Prevere de l'arquebisbat de Barcelona
Vicari de la parròquia de Santa Maria de Mataró*

Equip parroquial d'evangelització

El l'objectiu del Pla Pastoral del Bisbat de Solsona és renovar i revitalitzar les parròquies perquè esdevinguin comunitats vives, orants, fraterne i evangelitzadores. A imatge de la força evangelitzadora de les primeres comunitats cristianes «constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries... amb joia i senzillesa de cor» (Ac 2,42.46), sota «un sol cor i una sola ànima» (Ac 4,32).

Aquest Pla en la seva segona proposta, Equip parroquial d'evangelització, diu que els fidels cristians estan cridats a ser testimonis de Jesús, amb les seves paraules i amb tot el seu capteniment. Convida a prendre plenament consciència de la vocació d'evangelitzadors en totes les activitats que porten a terme, tant en l'educació i celebració de la fe com en el món de la caritat. Un treball pastoral fet en nom de Jesús i amb la intencionalitat que Jesús sigui conegut i estimat, podent omplir així de sentit cristià la vida dels qui en són beneficiaris.

Els fidels cristians es troben implicats directament en l'evangelització, experimentant les pròpies fortaleces i debilitats en el seu servei, prenent consciència de la necessitat de formació i essent interpel·lats per cada una de les perifèries existencials a les quals avui ens veiem abocats. I com tantes vegades, és més el que es rep que el que es dóna, també evangelitzats!

D'aquesta manera no ens convertim en una comunitat autoreferencial, closa en si mateixa, dolent-nos d'una comunitat envellida on sempre som els mateixos i amb poca projecció de futur, sinó atenta i oberta als desafiaments reals d'avui, que ens porta a ser acollidors i qüestionar-nos nous desafiaments pels qui es converteixen o es plantegen de nou la fe retornant a l'Església. Aquesta dinàmica ens exigeix un canvi de mentalitat davant del "sempre s'ha fet així" o senzillament limitar-nos a omplir els buits que apareixen a cada moment. Un canvi per passar d'una cultura pastoral de manteniment a una cultura pastoral de pertinença; d'una cultura de doctrina que associava pel comportament sota la identitat de la tradició a una cultura que associa per sentir-te a gust i membre pertanyent a una comunitat sota la identitat de la convicció.

Des de sempre, alguns fidels han estat cridats i escollits per a lliurar-se més exclusivament al primer anunci de l'Evangeli. Ja Bernabé i Saule ho foren per a la primera comunitat d'Antioquia, altres deixebles durant els viatges apostòlics de sant Pau; avui, en les nostres parròquies, cal escollir aquells laics i membres de vida consagrada que per dret i natura els correspon com a membres del Poble de Déu perquè al costat del mossèn tinguin l'encàrrec de dedicar-se directament a l'evangelització.

Han de ser membres que portin una vida orant i fraterna. Doncs, la trobada setmanal del grup parteix de la pregària, reunits en nom de Jesús: ens podem servir del rés de vespres, de l'adoració eucarística... Seguint amb l'estudi del llibre dels Fets dels Apòstols mitjançant la lectio divina o altres llibres i documents conciliars que ens ajuden a ser conscients i fidels de la missió rebuda. Cloent la trobada amb un senzill sopar o àgape fratern, a imatge de les primeres comunitats cristianes, on compartien el que tenien i tot era al servei de tots.

Membres amb una fe significativa per a les seves vides, que han fet i estan fent experiència de l'Amor de Déu en les seves pròpies històries personals i socials. Amb un esperit acollidor, dialogant, capaços de convidar a fer camí. Posant-se en el lloc de qui es troba en procés de conversió o de tornar a creure. Veient i fent possible com presentar l'Evangeli perquè esdevingui significatiu per a l'altra. Amb capacitat de discerniment per a adonar-nos junts del que ens és més necessari i urgent a la pròpia comunitat. Des de l'enriquiment de la diversitat de criteris i la complementarietat en la comunió de les diferents aportacions. Amb ganes d'aprendre sobre la nova evangelització i els mètodes més comuns per a l'anunci explícit de Jesucrist. Sentint-se membre dinàmic i responsable de la pròpia comunitat.

Una experiència pastoral d'evangelització i comunió que ajuda a dinamitzar la comunitat parroquial allí on ja s'ha implantat.

JOAN CASALS

Prevere del bisbat de Solsona

Vicari General

Homilia del Cardenal Beniamino Stella en la Jornada del Clergat de Catalunya a Vic (11 d'abril de 2016)

Eminència, Excel·lències, benvolguts germans tots: En la Primera lectura apareix Esteve que, ple de l'Esperit Sant, realitza signes i prodigis enmig del poble, la qual cosa suscita el rebuig entre alguns jueus, que el denuncien falsament.

Des dels començaments de la missió de l'Església, la sort dels deixebles del Senyor és la mateixa que la del Mestre: els jueus discuteixen amb Esteve, subornen alguns perquè declarin en contra seva, l'acusen falsament d'atemptar contra la Llei i contra el Temple i el detenen, conduint-lo davant del Sanedrí. Ja ho havia advertit el mateix Senyor: «Si m'han perseguit a mi, també us perseguiran a vosaltres; si haguessin guardat la meua paraula, també guardarien la vostra.» (Jn 15,20)

Avui també comprovem amb dolor que molts germans nostres són calumniats, perseguits i fins i tot assassinats, pel simple fet de ser cristians. En el nostre ministeri, també hem experimentat, en alguna ocasió, si no la persecució, sí un cert rebuig o fins i tot burla cap a l'Església i cap a nosaltres mateixos.

La nostra resposta, com ens suggereix el salm responsorial, ha de ser la del just perseguit, que es recolza en el Senyor, sabent que no serà defraudat, i que implora l'ajuda divina per perseverar, si fos necessari, fins al lliurament de la pròpia vida per amor. La història de l'Església, des dels orígens fins als nostres dies, està plena del testimoniatge de tants homes i dones que, plens de l'Esperit Sant, han perseverat en el seguiment del Senyor, àdhuc enmig de grans dificultats i sofriments.

En l'Evangeli d'avui tots busquen Jesús pels signes que ha realitzat entre el poble, en concret per la multiplicació dels pans i els peixos. Jesús, no obstant això, desapareix, passant «a l'altra riba». Quan la gent el troba, els retreu que el seu seguiment es basi només en el benefici material, mentre els convida a realitzar «els treballs que Déu vol» (cf. Jn 6,27).

M'agradaria aturar-me breument en el significat de «passar a l'altra riba» (cf. Mt 8,28). Aquest terme, i aquesta invitació de Jesús, que sembla evocar l'inici de l'èxode i l'entrada del Poble d'Israel a la terra promesa, és també avui per a nosaltres una invitació a la conversió, al canvi de ment i cor, per seguir el Senyor, lliures d'altres interessos mundans. «Passar a l'altra riba» és sempre una resposta a una invitació que ens fa el Senyor. És ell qui ens crida i és ell qui ens condueix, perquè ve a trobar la nostra barca; és més, com l'apòstol Pere, nosaltres també podrem «caminar sobre les aigües» si fixem la nostra mirada en ell i no en nosaltres mateixos (cf. Mt 14,29).

Conscients de la nostra feblesa i de la nostra condició de pecadors, en el nostre seguiment del Senyor experimentem algunes temptacions que impossibiliten o, almenys, alenteixen o condicionen la nostra missió, és a dir, realitzar les obres o «els treballs que Déu vol». Com ens recorda amb freqüència el Papa Francesc, la «vanitat», el «poder» o «l'amor als diners» són temptacions que impedeixen, de vegades, un seguiment total i immediat del Senyor (cf. Francesc, *Meditazione mattutina nella cappella della Domus Sanctae Marthae*, dilluns 20 d'abril de 2015).

I quins són els treballs que Déu vol? En primer lloc, que creguem en Ell. Per ser mestres i, sobretot, testimonis, enmig del Poble de Déu, al qual som enviats, és necessari «estar amb Ell» (cf. Mc 3,14), cuidar la nostra vida d'oració, vivint en intimitat amb el Senyor i escoltant amb el cor la seva Paraula, que ens corregeix i ens consola i enforteix. I en segon lloc, que fem les obres que fa Jesús, ja que aquí radica la nostra identitat sacerdotal. La nostra vida, com la del Mestre, ha de ser una recerca constant de la voluntat de Déu, seguint les petjades de Crist, trepitjant on Ell va trepitjar, amb els seus mateixos sentiments. Considero que la vida d'un sacerdot només tindrà sentit quan sigui una vida lliurada als altres, posant totes les nostres forces, el nostre temps i tota la nostra capacitat d'estimar al servei dels nostres germans, sense un altre fi que el de mostrar-los i fer-los participants de l'amor de Déu. Mai no hem d'oblidar que som portadors d'un tresor que no ens pertany, la seva misericòrdia, que hem d'administrar generosament a favor dels homes.

Per tot això, us convido i em convido a mi mateix a preguntar-nos aquest matí sobre la intenció amb la qual ens apropem al Senyor i amb la qual exercim el nostre ministeri: ¿és la nostra vida una resposta al seu amor incondicional o la convertim, de vegades, en una rutina buida de significat?, ¿quins aspectes de la nostra vida sacerdotal encara ens reservem per a nosaltres mateixos, sense deixar entrar en ells al Senyor?, ¿ens deixem sorprendre cada dia per la novetat del seu amor, que ens fa sortir de nosaltres mateixos i caminar cap a l'altre o vivim tancats en maneres de pensar o concepcions pastorals passades de moda?, ¿visc el ministeri com un lliurament de la pròpia vida al Senyor i als germans o em conformo amb realitzar bé el meu treball, com si d'un funcionari es tractés?, ¿estic obert a la «sorpresa» de l'acció de l'Esperit Sant o em tanco en comportaments propis de la mundanitat i del secularisme, encara que externament semblin religiosos?, ¿vivim de debò el goig i l'alegria de l'Evangeli i ho comuniquem als altres quan celebrem els sagraments, especialment el sagrament de la reconciliació?, ¿concebo l'autoritat rebuda com l'exercici d'un poder sobre uns altres o com una crida a servir el Poble de Déu?...

Durant tot el temps pasqual ressonen en la litúrgia les paraules de Sant Pau: «Ja que heu ressuscitat amb Crist, cerqueu allò que és de dalt» (Col, 3,1), similars a les que ens diu Jesús avui en l'Evangeli: «treballeu per l'aliment que dura sempre i dóna vida eterna» (Jn 6,27). Per ajudar-nos en aquesta conversió contínua, a «passar a l'altra riba», comptem amb l'Esperit Sant, que és el gran regal que el Senyor ressuscitat ens fa en la Pasqua. L'alegria que venç la tristesa, la força que venç la por, el perdó dels pecats que ens renova, la pau en-

mig del sofriment, són signes de la presència de l'Esperit de Crist ressuscitat enmig de nosaltres. A més, hem d'aprofitar també nosaltres l'oportunitat de gràcia i conversió que ens brinda aquest any Jubilar de la Misericòrdia.

Estem celebrant l'Eucaristia, on trobem el veritable «pa» que perdura i que no és altre que Crist, present en la seva Paraula, en la comunitat reunida en el seu nom i, d'una forma singular, en les espècies eucarístiques. El mateix Crist que ara ens nodreix amb el seu Cos i amb la seva Sang i amb la seva Paraula, és el que ens espera també fora, en cada persona i en cada esdeveniment, perquè allí, com a Sant Esteve, plens d'Esperit Sant, fem present el seu amor i la seva misericòrdia.

Acollim amb cor dòcil aquesta Paraula, com ho va fer la Santíssima Mare de Déu, i demanem al Senyor que ens ajudi a vèncer les nostres pors i a no caure en la temptació. Que, com a deixebles que seguim el Mestre, ens purifiquem cada dia d'aquells interessos que no són els del Senyor i que impedeixen la nostra plena configuració amb Ell; i, com a apòstols, cridats per pura gràcia a anunciar la Bona Notícia, vencem les nostres pors i siguem testimonis valents del Senyor, proclamant de paraula i d'obra l'Evangelí de la Misericòrdia. Amén.

El Bon Pastor
Revista per a preveres
